

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Έν Άθήναις	Φρ.	6
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις	»	7
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ	»	12
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα	»	10

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΑΙ ἘΝΙΟΤΕ ἌΡΘΡΑ

Οἱ κρατῆρες τῆς Ἐ. Ἐ. Ἐ. μόν θεορῶνται συνδρασκῆσαι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

—ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 5 —

— ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 5 —

Η ΘΕΡΜΟΤΗΣ.

Εἰς τὰ κλίματα ἐκεῖνα ὅπου τὸ ψυχρὸ φθάνει πολλοὺς βαθμοὺς κάτωθι τοῦ μηδενικοῦ, οἱ β ἄ τ ρ α χ ο ι παγώνουσι καθ' ὄλοκληρίαν, καὶ μάλιστα κρυσταλλοῦνται εἰς τρόπον ὥστε δύναται τις νὰ τοὺς σπάσῃ ὡς γυαλί.

Ἐν τούτοις δὲν ἀποθνήσκουσι.

Ὀλίγαι ἡλίου ἀκτίνες, ὀλίγον πῦρ, εἶναι ἀρκετὸν νὰ τοὺς γαλθανίση, καὶ βαθμηδὸν νὰ τὰς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος τὸ ψυχρὸ ἀπενάρκωσε καὶ ἡμᾶς καὶ ἡ φωνὴ μας δὲν ἤκουσθη.

Πολλοὶ μὴ γνωρίζοντες τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τῶν «Μπακακῶν» ἐν ὥρᾳ παγεροῦ ψυχρῶς, μᾶς ἐξέλαβεν ὡς τενεῶντας.

Ἄλλ' ὄχι! διατελοῦμεν μόνον ἐν νάρκῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχομεν ἀπολέσει καὶ τὰ ζωτικὰ ἡμῶν στοιχεῖα ὀλίγη θερμότης ἤρκει νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐχομεν δὲ τόσην θερμότητα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, τόσον ὁ ἥλιος εἶναι ζωογόνος, ὥστε ἐπανεκτήσαμεν τὴν προτέραν ἡμῶν ζωρότητα, καὶ μὲ τὴν πρωτοχρονιᾶ ἐμφανίζόμεθα εἰς τὸν κόσμον ὡσεὶ ἀναγεννηθέντες, ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἐκ βαθυτάτου ὕπνου ἀφρυπνιασθέντες.

Εἰς τὴν ἀναβίωσίν μας αὐτὴν, ἢ καὶ τὴν ἀφύπνισίν μας, συνετέλεσε πλὴν τῆς φυσικῆς θερμότητος, καὶ κοινωνικὴ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πολιτικὴ πυρετώδης θερμοκρασία.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ θερμοτάτου τοῦ δημοκρατικοῦ μας Κοιδᾶ, ἢ ἀποτυχία τῆς ἀντιπολιτευσσεως μετὰ φλογερὰν συζήτησιν καὶ κεραυνοβόλον κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἐπίθεσιν, ἢ κυβερνητικὴ τροποποίησις

σφρηλατούμενη εἰς τὴν κάμινον τῆς συμπροπονεύσεως, τελευταίον ἢ πρότασις τοῦ Τσουτσουνάτου τοῦ θερμοτάτου αὐτοῦ υπερασπιστοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ γυναικείου φύλου, εἶναι τὰνὰ θεοκλίματᾳ πολιτικῆς θερμότητος, καὶ ἱκανὰ νὰ ἀναξωστασῶσι παντὸς Ἑλλήνος τὸ διαφερόν — παρὰ τὸν χαρακτῆρα του — εἰς ἐξέτασιν τῶν τῆς πολιτείας.

Αἱ ἐορταὶ ἀφ' ἑτέρου, ἰδίως ἡ πρωτοχρονιά ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μεταίχιμιον τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν ἐλπίδων, τῆς προόδου καὶ τῆς ὀπισθοδρομῆσεως, καὶ τὴν σποῖαν πάντες περιμένουσιν ἀνυπόμονοι, οἱ ἄνθρωποι οἱ χαροπλάστοι, οἱ χαροποκίτοι, οἱ ἡμεῖς τὰ τέκνα, οἱ σύζυγοι, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν κατὰ θεοκλίματᾳ εἰς ὅλους αὐτοὺς ἀποτελεῖται τὴν κοινωνικὴν θερμότητα εἰς τὴν σποῖαν καὶ ἡ «Μπακακίς» δὲν δύναται νὰ μὴν ἀμετῶσθαι.

Ἡ φυσικὴ καὶ τὴν πολιτικοκοινωνικὴ θερμότης μᾶς ἀνεξωπυρρητικῶς ἐπανεύρεσεν εἰς τὴν ζωὴν ἐκ τῆς νάρκώσεως εἰς τὴν διατελοῦμεν ἐνεκα τοῦ ψυχρῶς τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος.

Ὁ «Μπακακᾶς» καὶ σήμερον ἐκ προσμύων, καὶ τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονίης καθ' ἣν θὰ παρουσιασθῇ καὶ πάλιν, καὶ θὰ ἀναμειχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἀπειροπληρῆ κόσμον, καὶ θὰ σπρμωῆσῃ καὶ θὰ στρμωγθῇ, καὶ θὰ πατηθῇ καὶ θὰ πατηθῇ, οὐχὶ βεβαίως ὑπὸ ἀγρίου λέοντος, ἀλλὰ ὑπὸ ἀμερικανοῦ τινος δορκάδος, εὐχεται εἰς ὅλον ἐκείνο τὸ πλῆθος, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς συνδρουκτὰς αὐτοῦ βίον Μαθουσαλίον, εὐλαμικονιαν Ἀβραμιαῖον, πλοῦτην Κροῖτσια καὶ θεολογικῆν, ἰδίως θερμότητα τοῦ σημερινοῦ Ῥωμοῦ, βεβαίως κατέχεται — ἐν δὲν κατέχεται διαρκῶς — ὑπὸ τῆς μεγάλης ἰδέας.

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Ήτανε περασμένη ποιά ή ώρα
Που έπεσε ό Οικένιος στό κρεβάτι
Κοιμώτανε βαθιά βαθιά όλη ή χώρα
Μά ό Ραμπαγαδίσκος πού νά κλείση μάτι.
Έστριφογύριζε άπ' τόνα σι άλλο πλάι
Λέγοντας—θά γε νώ κ' έγώ με τό κολάτι

Με όμοια και άπαράλλακτη σκοτούρα
Κι' ό Μεσσηνέζης στό κρεβάτι τ' εξαπλώθη
Έβολτενιζάριζε έδώ κ' εκεί σά σβούρα
Κ' έτσι βολταιζαρίζοντας έξημερώθη
Και ψέλλιζε — βάστα καυμένη Κοντογούρη
Οά δοκιμάσουμε κ' μετς αυτό τ' άγκουρι

Έτσι ξαπλώθηκε κι' ό Ζαιμάκος
Ένα μικρό πού έχει κρεβατάκι...
Κοντά του ένα μικρό γατάκι—ό Σαρμάκος—
Έπαιζε μ' ένα παλι, οκουρελάκι
Έβλεπε τό παιγνίδι ό Κάβουρας με χάξι
Γιατί εύρισκε ότι πολύ πολύ τού μοιάζει

Και ό Τρικούπης με την ίδια σκέψη
Ξαπλώθηκε στό στρώμα του επάνω
Δέν ήξευρε τό νου του πού νά στρέψη
Κ' έλεγε αδιάκοπα... σάν τί νά κάνω...
Για νά μporέσω νά τον ρίξω κάτω
Και νά τ' άρπάξω εγώ τό ζαχαράτο

Ξημέρωσ' ό Θεός την άλλην ήμέρα
Και πρώτος ξεπετιέται ό κ α π ε τ ά ν ε α ς
Ίσoτερα πέρουνε κ' οι άλλοι αγέρα
Και ξεκινάνε εις τό κοινοβούλιο ό καθέννας
Έδώ θα δώσουνε την τελευταία μάχη
Για κειό τό περιδότηο σαλάχι

Έπλεε στη Βουλή και ό Κουμουντούρος
Κ' οι τέσσαρες τον έκυττάζαν μ' ένα μάτι
Τέτοιο, όπου μporούσε τον καθένα ούρος
Νά τότε πάη αν ήτανε δειλός κουάτι
Μά ό γέρος μονομιάς στό βήμα ξεπετάει
Κ' άρχίζει με γλυκειά φωνή νά τραγουδάει

Άη Βασίλης έρχεται
Άπό την Καισαρία

Και στα παιδιά μου τά μωρά
Φέρνει παιγνίδια τρία

Τρία κοντήρια κόνινα
Μ' έλληνική παντιέρα
Που άνευλιζει γαλανή
Σε ούλο τον αϊθήρα

Τό πρώτο τό κοντήτερο
Είς τον Τρικούπι άφίνει
Τό δεύτερο σάν ποιδ μακρύ
Στό Μεσσηνεζι δίνει

Μά στό παιδι πού γέννησε
Άγνή ή έλευθεία
Χαρίζει τό μακρότερο
Που έχει από τά τρία

Τό Ζαιμάκο άφησε
Εγώ νά τον φιλέψω
γιατί μονάχος μου εγώ
ζέρω νά τον δουλέψω.

Άη Βασίλης έρχεται
άπό την Καισαρία
και στα μικρά μου τά παιδια
φέρνει παιγνίδια τρία.

Είπα ό Κουμουντούρος και χαρά μεγάλη
έχρήθηκε στα τέσσαρα κομματάργακκι
άρχισαν τότε οι αντιπρόσωποι οι άλλοι
νά λέν μωρέ χαρά στα παιγνιδάκια
όπου τους έφερε ό γέρος, τί μεγάλη
νά ζήση και του χρόνου νά τους ζέρη κι' άλλα

ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Η γλυκειά εκείνη αύρα ήτις αποπνέει επί των χειλέων
της θαλάσσης την γαλήνη των ιχθύων άπειλεί επί του
στήθους της εμαρμένης τό ευγενές άσμα του κίνου. Ο
θάνατος της αίματοφόρου πεδιάδος άναγγέλλει την έλευ-
σιν της αναγεννήσεως, παράγει την ιδέα της κοσμογονίας,
και ή ευσομος των ρευμάτων απήχησις ύψει τό πνεύμα

ἐπὶ τῆς ἱπταμένης αἰωνιότητος καὶ τῆς ἀθανασίας (Ἐπιδοκίμασιαι).

Ἡ Ἑλλάς τοιαύτην ἀρίστασιν κορυγῆν δεικνύει ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τῆς λίμνης τὴν γενναίαν χεῖρα τῆς Παλιγγενεσίας (Εὐγε· εὐγε). Ἡ ὠραία καὶ ἐπωφελὴς ἀνεμοζάλη τῆς πυρίτιδος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν νεκροταφείων βοᾷ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου (Γενική συγκίνησις).

Ἐν τούτοις ποῦ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ ὀρμηφύτου στεναγμοῦ τῆς Ἑλλάδος (Δεξιόθεν, ἃς ὄψονται οἱ αἴτιοι ἀριστερόθεν, μᾶς ἔφαγεν ἡ Ῥωσσία καὶ ὁ σλαυϊσμός).

Ἄλλὰ θαρρεῖτε! ἔάν καὶ ὁ τάφος ἐπιδεικνύει τοὺς ὁδόντας τῆς τυραννίας, ἔάν καὶ ἡ ἀπαράμιλλος ἐκείνη ἀπελπίσια ὀρῖπει τὸν πέπλον καὶ τὸ σύνθημα τοῦ μυστηρίου μὴ ἀπελπίζεσθε· διότι ἡ θνήσκουσα ἐπὶ τῆς ἀμώδους τέρψεως τῶν ποιημάτων ἐλευθερία, ὁσφραίνεται τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα καὶ νοήμων κινῶν γενναία φρουρὰ φρουρὰ, καὶ ὠραῖον φύλλον θαρρεῖτε! διότι «τοῦ Ἑλληνοῦ ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει» (Ζητωκραυγαὶ καὶ παταγώδη χειροκροτήματα).

Πλησίασον παθίσκη τῶν φώτων νὰ ὁσφρανθῆς τὰς ἀμώδους χάλικας τοῦ φλόβου, ἀλλὰ μὴ τονίσῃς τὴν λύραν τῆς ἀγχοιστίας ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἐν Βερολίῳ συνεδρίῳ (εἰς ὑπουργικὸς διαμαρτυρόμεθα εἰς ἀνθυπουργικὸς μὲ διακόπτητε).

Δὲν ἔχεις ἄνθρωπον καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς τὸ βάρβαρον τοῦ ὑλισμοῦ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἑλληνικοῦ ἡλίου τὸ ἀπαύγασμα τοῦτο τῆς φωνῆς τῶν ὀρέων, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ μεταγγολία καταβιβρώσει τὰ ὕδατα τῆς θυγῆς, καὶ ὁ μαρμαρὸς παράγει τὸν γέλωτα τοῦ ἀκατανόητου ἐπὶ τῆς ἐκλήψεως τοῦ πατριωτισμοῦ (στεναγμοὶ πανταχόθεν).

Δὲν ἀντέχει τις πλέον εἰς τὸ ἀθόρυβον τῆς ὀράσεως καὶ εἰς τὸ ἄυλον τῆς ἀκοῆς, καὶ διὰ τοῦτο λήγω τὸν λόγον μου μετὰ τῆς γαστρονομίου προτάσεως νὰ μεταμυριασθῶμεν δούλοι τε καὶ ἐλεύθεροι ἐπὶ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν ἀποκρῶν (συγχαρητήρια πολλοὶ θλήθουσι τὴν χεῖρα του).

Εἰς βουλευτῆς αὐτὰ εἶναι λόγια πατριωτικὰ καὶ τῆς καρδίας· ἕτερος τοὺς τὰ εἶπε σαρῆς καὶ μὲ ὕψος φιλοσοφίον.

Ἐκ τοῦ ἀροστηρίου τῶρα ἐκαταλάβαμε ποῦ εὐρισκόμεθα.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

Ἐπὶ τῆ ἀποφουσανώσει

Τοῦ φιλιτίου Ν. Π.

Δὲν ἔχω, φίλοι σήμερον, νὰ σᾶς προσφέρω οἶνον, Φεῦ! ὄλοι εἰς ἀκράτητον ἀναλυθῆτε θρήνον, Καὶ κλαύσατε τὴν συμφορὰν, ἥτις μᾶς εὗρεν ὄλους. Ῥακοποτοῦντας πρὸ μικρῶν, ἐνθύμοις, κραυβοῶλους, Ὁ φίλος μας ὁ Νικολῆς φεῦ! ἀπεφουσανώθη Καὶ μὲς τῆς φούστιας καὶ τὰ ποῦφ διὰ παντὸς ἐχώθη!

Τὸν ἐνθυμείσθε; ἄλλοτε, ὡς Δαναίδων πίθος Βαρὺ κατὰ τῶν βαρελῶν παρέτατε τὸ στῆθος. Καὶ ἤνωνε τὸ ἄσμά τοσ μὲ τοὺς ἀφρούς τῶν εἰνων, Κ' ἔλγετε ὅτι καὶ αὐτὸς ἀπερασσοῦτο πίνων. Ὅμως ἀντάρτης σήμερον κρασιοῦ καὶ φωμοτύσου Ἐγένετο παράδοξος σιὰ τοῦ ποδογείου.

Ἄλλοτε γίγας μαγαθῆς κατὰ βαρέλας τρέχων Καὶ στόμα ὡς ἡ ἄβυσσος ἠναγωμίειον ἔχων Ἀστραπηδὸν ἐκένωνεν ὀκάδας καὶ ριάλας. Πλὴν σήμερον; ὦ! κλαύσατε ἐξέπνευσεν ὁ τάλας Καὶ ἐκηδεύθη ἐν πομπῇ ἐντὸς τοῦ ποδογείου Ἐχων τὸ ποῦφι ὡς σύμβολον ἀντὶ κρασοποτήρου.

Πλησίον ἤδη τοῦ φαίδρου κ' εὐώδους ὀπτινίου Ὅπου τὸ νέκταρ τῶν θεῶν ἐρόρα ἡ ψ χή του, Καὶ ὅπου ἤγειρε βωμὸν λατρίας, τελευταῖον, Τὸν Νικολᾶν, φίλοι μου, ὦ! μὴ ζήτε πλέον. Σταῖς καλτσουδάταις, εἰς κουμπιά, ζητεῖτε, εἰς κορδέλλες Καὶ ὄχι ἄγρυπνον φρουρὸν κοντὰ εἰς τῆς βαρέλλες.

Προχθὲς ὀπότε στουπιλὸν μονήρης ἐπλανώμην Κ' ὑπὸ τοῦ Βάνχου τὰς φαίδρας ἐμπνεύσεις ἐφερόμην Ἐνῶ ἡ φαντασία μου ἐπέτα πρὸς ἐκεῖον Καὶ τὸν ἐζήτηε διαρκῶς μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων, ὦ! παραδόξου θαύματος! Αἴφνης τὸν διακρινῶ Χωσμένον ὡς μικροὶ πετρὸν εἰς εἶα καπελλίνο.

Καὶ τῶρα ὅτε αὐριον ὁ οἶνος θὰ κφιζῆ Καὶ μύρα εὐωδέστατα ματαίως θὰ σκροπιζῆ Ἄν ὡς αὐτὸς εἰς φραμπαλᾶν μετασφραθῆ ἤδη, Ἄν ἀπὸ πείσμα τὸ γρασι μεταβληθῆ εἰς ξεῖδι; Κιλλίτερ' ἃς μεταβληθῶν ἡ φούστιας εἰς βαρέλλες. Καὶ εἰς, στουπιά τῶν γυναικῶν ἡ ἀπειρες κορδέλλες.

Ἄ! ἡ ἀποβαρέλλωσις τῶν ποδογύων ὄλων Θὰ ἦνε εὐεργέτημα διὰ τὸν κόσμον ὄλον. Καὶ τότε φίλοι μου ἐμπρὸς μετὰ χορῶν κ' ἄσμάτων Ἄς θραύσωμεν τὴν ἄλυσσον αὐτὴν τῶν φορειάτων Καὶ εἰς ἐκείνον δίδοντες πάλιν ἐλευθερίαν, Ἄς πιούμεν εἰς ὑγίαν του καθεὶς βαρέλαν μίαν.

ΚΩΣΤΗΣ.

ΚΟΥΛΕ ΚΟΥΛΕ.

Ὁ φραγμὸς μετὰξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καταπίπτει εἰς.

Τετυτσουνάτος θά είναι ή γέφυρα τής συγκοινωνίας τών δύο φύλλων.

Τήν παραμονήν τής πρωτοχρονιάς θά πωλήται εἰς τὰς ἐδοῦς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ «Ραμπάγᾶ».

— Καί πόσον νομίζετε, ὅτι θά πωλήται ;

— Τρία φράγκα ;

— Ὄχι !

— Δυώμισον ;

— Ὄχι ! — Δύω ; ἐνάμισον ; ἓνα ;

— Ὄχι ! ὄχι ! ὄχι ! Μόνον μ. ι. σ. ὄ ! οὔτε ἓνα λεπτό παραπάνω, οὔτε ἓνα λεπτό παρακάτω ! . . . Καί τί νομίζετε, ὅτι θά περιέχη τὸ ἡμερολόγιον αὐτό ; ἀρκεῖ νά σᾶς εἴπωμεν, ὅτι θά περιέχη 15 εἰκονογραφίας ! ! ὡς πρὸς τὸ ἄλλο περιεχόμενον, οὔτε μίαν λέξιν ! . . . Βρὲ ἀδελφέ ! τί τὰ θέλετε τὰ λόγια· δώσατέ 60 λεπτά καί θά ἔχετε ἓνα ἡμερολόγιον !! καί τί ἡμερολόγιον !! . . .

EPIGRAMMA

Chi disse audace chi morta é Nana ;
Il corpo, é ver, ne ando ;
Ma viva in corpo de lamaltana
L' anima sua resto !

ΒΟΥΛΗ ΤΡΕΛΛΩΝ .. ΤΙ ΣΥΦΟΡΑ !

Ἄ κ ρ ο σ τ ο ι χ ί ς .

Μέσ' στή Βουλῇ
Ποῦ ποῖς ὀλίγο ποῖς πολὺ
Εἶ-αι σχεδὸν ὅλοι τρελλοί
Κι' ὁ ἓνας τὸν ἄλλονε καλεῖ
Ὅπως τοῦ ρθῆ στήν κεφαλή.

Ἄκου γιατί
Συζητήσι . . . μιὰ δυνατή
Ἐπιασαν ὅλοι οἱ κουτοί
Κι' ἓνας τὸν ἄλλονε κρατεῖ
Ἄπ' τὰ μαλλιά κι' ἀπὸ τ' αὐτί.

Νά ἐποχῇ
— Πετιέται ἕιας στήν ἀρχή—
Ἄκούσετε μὲ προσοχή
Μιὰ πρότασι ἐπιτυχῆ
Γιὰ τήν Ἑλλάδα τῆ φτωχί,

Ὦ ! τί καλὰ
Εἶν' τὰ ρουιφέτια μας πολλὰ
Ἄν περικόψωμε — ἀλλὰ
Κανείς δὲν θέλω νά γελά
Τινά, ὁ κόσμος δὲν χαλά

Λέρα κακῆ
— Εὐθύς πετιοῦνται μερικοί —
Πρότασις πατριωτικῆ
Ἄκουσ' μυαλά ἀπὸ φακί ;
Γκρεμνίσου φύγε ἀπὸ κεί.

Ἦταν λαμπρὰ
Νά ἀκουγες τί καθαρὰ
Ἐνας τὸν ἄλλονε μασκαρὰ
Βρυζοκοποῦντο μιὰ χαρὰ
Βουλῆ τρελλῶν . . . τί συφωρὰ !

ΤΙ ΝΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΣΩ !

Τώρα μὲ τὴν πρωτοχρονιά
Σὰν τί νά βρῶ νά τῆς δωρήσω ;
Μήπως χαρίζετ' ἡ καρδιά
Μέσα στὰ στήθη μας βαθυὰ
Νά βγάλω νά τῆς τὴν χαρίσω ;

Μὰ ὄχι ! ! . . . Τέτοιο φυλαχτὸ
Ποῦ τὴν μορφή τῆς μέσα κλίνει
Νά τῆς χαρίσω δὲν βαστῶ
Γιατὶ μαζῆ, μαζῆ μ' αὐτὸ
Χαρίζ' ὁ ἄμοιρος κ' ἔκ ε ἶ ν η .

ΣΑΥΡΑ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

Δῶρα τοῦ νέου ἔτους.

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, κειμένου ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Ῥόμβης δύνασθε νά εὑρητε παμπληθῆ καὶ πολυποικίλα βιβλία, ἠθικώτατα, διδακτικώτατα, χρυσοδεμένα, χρυσοκέντητα, πάσης γλώσσης, πάσης ποιότητος, διὰ μικρὰ ἀγοράκια, διὰ τὰ νέα κοριτσάκια, μὲ τερπνὴν ὕλην, μὲ ὕλην σοβαρὰν, μὲ ζωγραφιαῖς, μὲ ἰκνογραφιαῖς, διὰ τοὺς νέους διὰ τὰς δεσποινίδας, εὐθηνά, κομψότατα, στερεώτατα, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε δύνασθε νά εὑρητε εἰς τὰ βιβλία τοῦ κ. Κωνσταντινίδου.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, ὁμοιάζει μὲ ἀνθοστόλιστον κῆπον καὶ πρωτοχρονιά μὲ πρωτομαγιὰν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς, τὰ παιδιὰ, αἱ παρθένοι, καὶ τέλος πάντων ὁ ὅλος ὁ κόσμος θά εἰσέλθῃ ν' ἀγοράσῃ πνευματικὰ ἄνθη

Καὶ τί ζηλευτὸ χάρισμα εἶναι ἐν βιβλίον, ὅσα χρήματα καὶ ἂν δώσῃ τις διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ δίδονται καλλίτερον ἀφ' ὅσα ἐξοδεύονται διὰ τὰ ἀθύρματα τῆς πρωτοχρονιάς τὰ ὅποια μετ' ὀλίγας ἡμερᾶς κάμνουσι τὰ παιδιὰ νά ἐνθυμῶνται καὶ πάλιν τὴν πρῶτην τοῦ ἔτους.